

BUTLLETI IIII

D'INFORMACIO

D'E. REP. DE C. J. E. R. E. C. - DEPARTAMENTAL - SEINE

ANY I

SETEMBRE

NUMERO IV

SUMARI

- I° A los ordres del Partit J. Tarradellas.
II° Enyor de llibertat Josep M. Llado.
III° Un altre II de Setembre Josep Llechà.
IV° Dos Temps Jaume Pons.
V° Informacio del Scrat. de Propaganda.

A LES ORDRES DEL PARTIT

ELS CATALANS QUE ENS SENTIM ORGULLOSOS D'HAYER LLUITAT SEMPRE PER LES NOSTRES LLIBERTATS, LA DIADA DE L'ONZE DE SETEMBRE, REPRESENTA TAMBE LA FIDELITAT A TOTS AQUELLS IDEALS QUE TANT EN L'ORDRE ECONOMIC I SOCIAL ASPIRA A ACONSEGUIR EL NOSTRE POBLE.

VOLDRIEM VEURE AVIAT REALITZATS ELS NOSTRES ANHELS I ES PER AIXO QUE EN AQUESTS MOMENTS MES QUE MAI, ES NECESSARI QUE EL NOSTRE PATRIOTISME SIA AL SERVEI DE CATALUNYA I LA NOSTRA DISCIPLINA A LES ORDRES DEL PARTIT.- Josep Tarradellas.

E N Y O R D E L L I B E R T A T

La historia és un perpetu recomençament, ha dit Paul Valéry. En efecte, hi ha fets que es produïeixen avui que ja s'han produït, en condicions molt semblants, en altres temps. El 26 de Gener del 1939, data de l'ocupació de Barcelona per les tropes franquistes, ens evoca aquell altre 26 de gener, en el qual el marquès de Los Vélez, que comanava l'exèrcit castellà, en temps de Felip IV, albirava, des de Montjuïc, una Barcelona que, tanmateix, no podia haver.

Anys mes tard, però, els castellans enemics de Catalunya, aconseguïen llur designi, i Catalunya era vençuda, i Felip V, de mala memòria, dictava el famós Decret de Nova Planta, pel qual la nostra Pàtria era convertida en quatre províncies administrades per l'Estat Espanyol. Començava una nova vida per a Catalunya; una vida obscura i trista, Regida pels forasters, i sotmesa a la pitjor tirania, Catalunya esperava el moment de lliurar-se de tantes cadenes. Tot semblava mort, però l'ànima no ho era, i per això un dia va iniciar-se públicament un moviment de resurrecció que responia al desig unànim del nostre poble. Fou una Oda, l'Oda famosa de Bonaventura Carles Aribau, la que obri les portes a l'esperança. D'aquella renaixença literària en vingué la Renaixença política, i, finalment, Catalunya retrobava la llibertat, heroicament defensada i tràgicament perduda l'onze de setembre 1714.

Aquesta llibertat ha estat novament perduda. Però la consciència nacional és més viva que en 1714, i així com en la segona meitat del XVIII i el primer terç del XIX, molta gent vivia resignada i, sense adonar-s'en anava perdent graus de catalanitat i deixava que s'anés operant el greu procés de castellanització iniciat pels dominadors eventuais de la nostra Pàtria, ara aquest nou intent ha fracassat, i els mateixos tirans ho reconeixen. Els catalans es comporten amb una gran dignitat; no es deixa absorbir ni convèncer. Hi ha una joventut que, a desgrat de l'esforç fet pels dictadors per a dur-la per altres camins, no ha perdut la fe en Catalunya, ni la voluntat de servir-la. Les persecucions no aconseguïen disminuir l'impuls combatiu de la joventut catalana, en lloc destacat de la qual hi han les nostres J.E.R.E.C., que han conservat intactes els ideals i la dignitat. De la resistència passiva hem passat a la resistència activa; del refus a col·laborar a l'acció individual; després a l'acció col·lectiva i coordinada; del pessimisme a la confiança.

Aprofitem l'ocasió que ens dona la commemoració de l'11 de setembre del 1714, per a tributar un homenatge emocionat als companys que, a Catalunya mateix, s'exposen a tots els perills per a la consecució dels ideals comuns a tots els catalans. Que rebim el testimoni de la nostra fervorosa admiració, i que tinguin la seguretat que nosaltres, d'ací estant ens esforçarem a secundar pràcticament la generosa acció que realitzen.

El pitjor que podria passar és que ens dissocièssim les d'ací i els d'allà, i que l'esforç d'uns i altres es perdés en iniciatives isolades que, tot i ésser generoses, no tindrien l'eficàcia desitjada.

Aquesta joventut admirable no s'ha deixat seduir, ni s'emcciona, ans be s'indigna davant de les humiliants concessions que els franquisme otorga a Catalunya, per a demostrar al mon que la "Democràcia Orgànica" es comprensiva, generosa i fins i tot liberal. No, Catalunya no es deixa enganyar, i el mon no ha de deixar-se enganyar. Sota un somriure de complaença i d'amistat, s'hi endevina el calcul fred.

Els dictadors ho hauran pres tot a Ctalunya, tot pero li han conservat el millor que té: l'ànima.

I l'ànima vibra com mai i ella farà el miracle de retornar la llibertat a la nostra terra. El trist fora que, acostumats a la servitud, no enyoressim la llibertat.

JOSEP M. LLADO FIGUERAS.

UN ALTRE ONZE DE SETEMBRE

Aquest any, encara, no podré cel-lebrar la Gran Festa Nacional de Catalunya amb l'esclat que s'escauria per aquesta diada.

Perc que no es faci amb grans manifestacions públiques, és segur que arreu on bategui un cor català serà escalfat per la flama, que naixent del més profund del seu ésser, el farà bategar amb més força; i compungit, amb angúnia i tristor li farà brollar, inconscienment, als sons llavis un mot; un mot plé de grandeses i de misèries, d'esplendors i d'engúnies, d'esperances i d'anhels :
CATALUNYA.

Serà aixís, perquè a través la dramàtica historia contemporània de la nostra Pàtria, la diada de l'onze de setembre ha assolit una significació particular.

Algúns han pretès que les lluites de 1714 jugaben al redós d'uns interessos dinàstics.

Qual és la importància que això pot tenir ? Si era al voltant d'aqueixes lluites que es jugaba el drama de les nostres llibertats nacionals ?

El cert és, que els màrtirs que caigueren de 1705 al 1714, lluitaren per la llibertat de la Pàtria, i que en Rafel de Casanoves, al davant dels seus homes quèia lluitant perquè aquesta fos lliure dels seus destins.

Es doncs a aquesta ferma voluntat de llibertat, és a aquest esprit de sacrifici, és a la lluita més enllà de ço humanament possible que el poble català ha retut homenatge.

Es aquest sentiment que ha inspirat la magnífica continuïtat de l'onze de Setembre. Totes les persecucions no han abastat per abraonar el nostre sentiment nacional, car aquella gesta condensà tota l'energia combativa i la voluntat de llibertat de tot un poble. Si en 1714 fou el començament de les peripècies, ara aquellata la grandesa historica i marca el ritme de nostra existència nacional.

Des de 1939 la politica agressiva centralista del franquisme ha endogallat i martiritzat Catalunya, l'ha fet sofrir en la seva carn, ha estat vexada la seva dignitat. Pero malgrat tot, la seva renaixença no s'ha aturat i això perquè Catalunya no s'ha negat mai en tant que poble lliure; perquè ha estat sempre present en la tradició i en la lluita.

En aquest nou onze de Setembre, en vigílies de retrobar la Pàtria alliberada, el record de la gesta de 1714 serà l'incitíu que ens guiarà a fer de Catalunya una terra lliure.

Una terra lliure, on per damunt de totes diferències els catalans ens sentim veritablements catalans.

Una terra lliure, on assolirém uns grans de llibertat, de justícia, de progrés i de benestar que ens senyalarà com a "far lluminos de l'humanitat". - Josep Llechà.

D O S T E M P S

Aquest onze de Setembre d'enguany és la continuació d'una serie de diades que, com la d'avui, es remonten al segle XVIII. A l'any 1714 quan, després d'un seguit d'esveniments, es perderen les llibertats de Catalunya,

Repasant una mica l'istoria es troba certa semblança entre els fets del segle XVIII i els del segle XX. Les llibertats

de Catalunya s'hi posen en joc. I una i altra vegada es semblen tant, que no serà per demés el comentar-les.

Per la continuació de la corona Catalano-Aragonesa, nostres avant-passats defensaren la dinastia de Carles III, Arxiduc d'Austria i per això signaren el pacte de Génova, al·liances amb Anglaterra, Austria, Holanda, Portugal i Savoia. El fet de que més tard Carles III heredes la corona Imperial Alemana féu que abduqués els seus drets a la corona Espanyola. I una rera l'altra totes les potències abandonaren el plet. Ben aviat els catalans es quedaren sols defensant les seves llibertats. Els darrers dies de lluita caigué el Conseller en Cap Rafel de Casanoves.

Segons diu l'història quan Felip V entrà a Barcelona trobà que tothom era al seu lloc de treball.

Tot seguit es privà de parlar la seva llengua, es destruí la cultura i fins es prohibí de comerciar amb Amèrica.

Felip V féu quan estigué al seu abast per ensorrar, rebregar i escarnir els catalans. Però els combatents, que abandonaren les armes per inferioritat, emprengueren la lluita sorda al treball amb tant èxit que lograren que nosaltres heredessim novament una Catalunya culta i prospera.

Avui el règim franco-falangista, pregonant l'imperialisme hispànic, com Felip V, s'ha sentit fort per blasfemar Catalunya. S'ha sentit a cavall d'Ella i ha cregut matar-la. El dia que féu afusellar nostre segon President En Lluís Companys, digué que aquell dia havia mort la Generalitat de Catalunya i que el problema català ja no existia.

El problema català existeix, com també existeixen els catalans, mal pesi a Franco i a qui sigui. I com els del segle XVIII treballarem per refer nostra benvolguda Pàtria. I si per dissort nostra i la dels altres pobles Ibèrics, les potències estrangeres que durant la guerra han pregonat la restauració de les llibertats d'Espanya, (i amb elles les nostres) ens abandonen en nostra empresa contra Franco i ens obliguen a tornar-hi amb el cap cot, nosaltres hi tornarem i com els del segle XVIII treballarem perquè les futures generacions puguin trobar una Catalunya rica, lliure, culta i progressiva, social i econòmicament. Però ensems els ensenyarem a que no esperin cap ajut de les potències estrangeres, perquè al segle XX, com al XVIII, ens han abandonat, malgrat haver aportat nostra sang per la seva Victòria. - Jaume Pons.

INFORMACIÓ DEL SECRETARIAT DE PROPAGANDA

Aprofitant l'estada a París d'en Josep Sans, amb motiu de la reunió del Consell de la F.M.J.D., el Comitè Departamental de la Seha de les J.E.R.E.C., organitzà una conferència d'informació.

Hi assistiren nombre de militants de les Joventuts i del Partit, desitjosos d'escoltar el Secretari General del Consell Executiu de les J.E.R.E.C. a França i poder informar-se del treball de les Joventuts, puntal ferm i abnegat del nostre Partit.

Presidí l'acte el Comitè Departamental de les J.E.R.E.C. i en Miquel Nougués feu una breu presentació del conferenciant, posant de relleu la magna obra que realitza en bé de Catalunya i de les Joventuts.

LA CONFERENCIA

Comença l'amic Sans fent una exposició detallada dels fonaments de nostra organització i diu que les J.E.R.E.C. a França deuen intervenir dintre del Partit per a fer-hi sentir els anhels i neguits que animen les Joventuts. Si entre nosaltres n'hi han que per la seva edat ja no en son de joves, deuen continuar-hi, car tenim el sagrat deure de representar la joventut del nostre Partit a Catalunya i son la primera joventut que lluità contra l'opressió franquista.

La voluntat de la Joventut quedà ben palesa al Congrés de Montauban, és a dir, que d'acord amb els principis bàsics del Partit, portar a terme que la nacionalitat catalana sigui un fet, dintre d'una estreta germanor Ibèrica.

Nosaltres no volém un imperialisme català sobre els demás pobles hispànics, sino que propugném per una entesa amb els altres pobles de la península Ibèrica per enderrocar velles teories de nacionalisme centralista que només ens han portat disbauxa, pobresa i creació de castes. Volém un sistema federal que en règim de llibertat dongui els drets i deures a tots els pobles per igual.

Si Europa arriba a una federació de nacionalitats volém que Catalunya hi tingui el seu lloc i que hi pugui discutir tots els problemes de caràcter general.

Fins avui el problema català no ha estat conegut més que per els catalans, però les J.E.R.E.C. tenint compte de la seva personalitat, l'ha dut al camp internacional.

La Federació Mundial de les Joventuts Democràtiques, ha estat creada segons el pensament de cada un dels seus components. Algú tractà potser de discreditar-la perquè no omple les seves apetències, però la realitat neta i crua és que té la missió d'aplegar les joventuts de tot el món poder fer un lliure intercanvi de llurs aspiracions. Nosaltres hi creiém en la col·laboració internacional de les Joventuts, hi creiém perquè ens permet d'aportar-hi nostre esforç i a l'ensens perquè ens permet de fer conèixer, arreu del món, l'opressió del nostre poble pel règim franquista. Però a l'ensens fem conèixer també que abans de Franco, Catalunya estava també oprimida per part dels espanyols, que sguint velles teories monàrquiques sols creuen en un Estat Centralitzat. NO. El centralisme a la península Ibèrica sols hi ha aportat deshonra, misèria, creació de castes i neguit social.

Tenim com a principi l'unio de les joventuts catalanes : Unio de lluita davant els problemes actuals. Unio de col·laboració a la patriòtica tasca de portar la personalitat catalana més enllà de ses fronteres. Però no hi ha alegria sense pena, car hi ha un sector que s'en ha apartat, tot i que cada dia pregona l'unitat. Mes jo us dic que amb ells o sense, els que hem començat seguirem amb resolució pel camí sue ens hem traçat.

Hem parlat fins ara del nostre treball a França i al camp internacional, però és a Catalunya, allà, on donarà bo de veure l'abnegació i sacrifici de les J.E.R.E.C.

Al donar-se compte de ço que representa el treball clandestí davant la represió sagnant sense justícia i sota l'imperi del crim. Però nostres amics, fent cara a la misèria, s'han reagrupat i treballen i lluiten amb brao i coratge. Ells reguen nostra terra amb la seva generosa sang. Esser de les J.E.R.E.C. és ésser condemnat

a mort, perquè nosaltres defensém les llibertats de Catalunya, la seva cultura, la seva llengua. No ho dubteu, Franco vol acabar-ho exterminant les J.E.R.E.C. Malgrat tot, per totes les comarques nos- tres joventuts estan organitzades i porten a cap la difícil tasca de la resistència.

El conferenciant acabà dient : Nosaltres no som marxistes, però no ens espanta cap avenç social, i volém, d'acord amb els principis bàsics, caminar drets pel camí d'un net obrerisme que ens porti a suprimir l'explotació de l'home per l'home.

Al acabar fou llargament aplaudit, rebent mostres de simpatia i felicitacions dels assistents a l'acte.

21